

Publicerad 2006-03-19 19:09 av tieduptootight

Lille Ivan behöver nog krishjälp va? Jag nästan skäms för hur jag skapade hans värld.

When something gets to far...

Det skar som knivar i hjärtat på honom när hon tittade så där. Han förstod inte vad han hade gjort för fel. Varför såg hon honom inte? Och varför hade hennes fina, bruna ögon tappat gnistan?

Han satt på golvet med sina leksaker och tittade upp mot henne vid det runda bordet av trä, som han hade bitit i så många gånger. (Det var skönt att bita av klådan i tänderna ibland.) Framför henne stod ett fint vinglas med en vätska i som var så mörkt röd att den nästan såg svart ut. Då och då tog hon en klunk, och stirrade ofukuserad framför sig en stund, innan hon drog bak hakan så att tre dubbelhakor bildade sig på hennes hals. Då tyckte han att hon var ful, och sträckte upp händerna mot henne för att hon skulle se honom och ta honom i sin famn och bli hans gamla vanliga mamma igen. Hon såg honom aldrig då. Så sträckte hon på halsen igen och tittade ner på honom. Fnös.

Han började gråta, ställde sig upp och gick på en treårings vingliga ben fram till sin mor. Han försökte klättra upp i hennes knä, men hon bara puttade ner honom. Tillsist skrek han till lite för högt av ilska och frustration, och fick ett slag på kinden och ett "Skärp dig unge!" som straff. Han satte sig aburpt ner på rumpen och snyftade lite halvhögt. Han snyftade över den lilla smärtan i kinden som snart skulle vara borta, han snyftade över att han var trött, över att mamma inte såg honom och över att det var synd om honom. Mamma blev irriterad och reste sig från bordet. Han lyssnade på hennes steg som dog bort i andra änden av lägenheten. Den lille pojkens sårade självkänsla tillät honom inte att gå, så han kröp försiktigt efter och satte sig i dörren till mammans sovrum. Det luktade unket och sötsliskigt, som egentligen var doften av spya som han inte hade lärt sig känna igen än. Modern hade kollapsat på sängen med den röda urringade klänningen fortfarande på, och snarkade djupt när hon sov ruset av sig. Han nästan suckade av lättnad när han såg att hon sov, och att mannen som kom ibland inte var här. Med självkänslan tillbaka resta han sig och tultade bort till soffan där han satte sig. Han hörde plötsligt nyckeln vridas om i låset, och kom snabbt på fötter. Istället för att springa och kolla vem det var (för det visste han redan) så sprang han till lägenhetens västra punkt, där han brukade sova. Det var ett litet rum med en liten barnsäng. Han kunde höra två eller tre mansröster, så mannen hade vänner med sig. Snart hörde han skriken från sin mors kammare, och visste att han inte skulle kunna sova på hela natten.

Pojken tog självmord vid sexton års ålder.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren tieduptootight med Poeter.se id #6236 innehar upphovsrätten